

Sygn. akt IV Ua 16/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Robert Grygiel (sprawozdawca)
Sędziowie:	SSO Marzena Górczyńska-Bebłot SSO Rafał Łatanik

Protokolant: Katarzyna Kilan

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2016 roku w Częstochowie

sprawy z wniosku M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawcy M. S.

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

z dnia 27 stycznia 2016 roku, sygnatura akt VII U 523/15

1. **oddala apelację;**

2. **nie obciąża ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego przed sądem drugiej instancji.**

Sygn. akt IV Ua 16/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 października 2015 roku nr (...), zmienioną następnie decyzją z dnia 16 listopada 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania M. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 sierpnia 2015 roku do 14 października 2015 roku.

Decyzją z dnia 4 listopada 2015 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił przyznania M. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 października 2015 roku do 28 października 2015 roku.

W uzasadnieniach powyższych decyzji organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którymi zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje pracę zarobkową stanowiącą tytuł objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym

albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Organ rentowy wskazał, że ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji wynika, że po ustaniu z dniem 17 sierpnia 2015 roku zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W., odwołujący kontynuował pozarolniczą działalność gospodarczą, stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Odwołanie od w/w decyzji wniósł M. S., domagając się ich zmiany i przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za sporne okresy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że spełnił wszystkie przesłanki nabycia prawa do zasiłku chorobowego za sporne okresy, albowiem jego niezdolność do pracy powstała w dniu 9 sierpnia 2015 roku, tj. w okresie zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniach zaskarżonych decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy ustalił, że M. S. podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. w W., w okresie od 17 lutego 2015 roku do 17 sierpnia 2015 roku.

Równolegle M. S. prowadził i prowadzi nadal działalność gospodarczą, której przedmiotem jest świadczenie usług sprzątanego, w tym pranie dywanów, w ramach której zatrudnia jednego pracownika, przy czym sam również wykonuje czynności sprzątanego obiektów.

Poczynając od dnia 9 sierpnia 2015 roku odwołujący był niezdolny do pracy, a czynności sprzątanego w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej wykonywał pracownik.

Do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej M. S. zgłosił się z dniem 28 września 2015 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2016 roku, poz. 372) – dalej: ustawa zasiłkowa – zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Tytułem tego ubezpieczenia jest zatrudnienie lub inna działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Nadto zasiłek chorobowy przysługuje także osobie, która jest niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego (np. po zakończeniu umowy o pracę), jeżeli niezdolność ta trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w czasie określonym w art. 7 pkt 1 i 2 ustawy zasiłkowej.

W niniejszej sprawie odwołujący dochodzi prawa do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, tj. po ustaniu z dniem 17 sierpnia 2015 roku zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W., podnosząc że niezdolność do pracy powstała jeszcze w trakcie tego zatrudnienia, tj. w dniu 9 sierpnia 2015 roku.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Sąd Rejonowy wskazał, że ogólną zasadą ubezpieczeniową jest ekwiwalentność świadczeń w tym znaczeniu, że prawo do zasiłku przysługuje jedynie w sytuacji istnienia tytułu ubezpieczenia. Wyjątkowo prawo to może być przyznane bez istniejącego aktualnie tytułu ubezpieczenia, jednakże wyjątków tych nie można interpretować rozszerzająco.

Tytułem ubezpieczenia chorobowego jest zatrudnienie lub inna działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych. Świadczenie to przysługuje także osobie, która stała się niezdolna do pracy już po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego (np. po zakończeniu umowy o pracę), jeżeli niezdolność ta trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w czasie określonym w art. 7 pkt 1 i 2 ustawy.

Sąd I instancji wskazał, że dokonując wykładni treści art. 13 ust. 1 pkt 2 oraz art. 7 ustawy zasiłkowej, miał na uwadze cel tej ustawy. Sąd rejonowy odwołał się do uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 1998 roku (II UKN 172/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 552), w którym wyjaśniono, że celem ustawy zasiłkowej jest zapewnienie środków utrzymania pracownikowi, który w okresie czasowej niezdolności do pracy nie wykonuje pracy i nie otrzymuje wynagrodzenia. Przyjęcie odmiennej wykładni cytowanych artykułów byłoby sprzeczne z zasadami sprawiedliwości społecznej. Sąd Najwyższy wielokrotnie, między innymi w uchwale z dnia 12 września 2008 roku, I UZP 5/08, wskazywał, że na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych niedopuszczalna jest wykładnia przepisów prowadząca do wniosków sprzecznych z zasadami sprawiedliwości społecznej, a nawet przyzwoitości.

Zdaniem Sądu Rejonowego prowadzenie działalności gospodarczej (działalności zarobkowej), w ramach której można się dobrowolnie ubezpieczyć chorobowo, nie wiąże się automatycznie z wymogiem osobistego świadczenia pracy przez prowadzącego działalność, albowiem może on prowadzić tę działalność jedynie w oparciu o pracę zatrudnianych przez siebie osób.

W niniejszej sprawie odwołujący nie wykazał, aby w spornych okresach nie prowadził działalności zarobkowej. Wręcz przeciwnie, zeznał, że działalność gospodarcza przez niego prowadzona nie była zawieszona, a firma realizowała podpisane umowy i uzyskiwała dochody.

Tym samym w ocenie Sądu I instancji zaszły przesłanki z art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy zasiłkowej, wyłączające prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia w postaci zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Sąd ten podkreślił jednocześnie, że prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia ma charakter wyjątkowy, co wyraża się w przyznaniu prawa do tego świadczenia osobom niepodlegającym ubezpieczeniu za okres, za który nie jest opłacana składka. Sąd Rejonowy przywołał w tym zakresie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 30 sierpnia 2001 roku (III ZP 11/01, OSP 2002, nr 1, poz. 18), zgodnie z którym ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równoległe z taką działalnością, a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania. Jeżeli po ustaniu tytułu ubezpieczenia dojdzie do kontynuowania lub podjęcia działalności zostanie ona objęta ubezpieczeniem chorobowym, a zdarzenie ubezpieczeniowe (choroba) będzie pozostawać w związku z nowym tytułem ubezpieczeniowym.

Zdaniem Sądu I instancji w niniejszej sprawie kontynuowanie przez odwołującego pozarolniczej działalności gospodarczej po rozwiązaniu stosunku pracy, stanowi negatywną przesłankę przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu stosunku pracy jako tytułu ubezpieczenia chorobowego, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej.

Jednocześnie złożenie przez M. S. z dniem 28 września 2015 roku wniosku o objęcie dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym nie wywołało skutku

w zakresie prawa do zasiłku chorobowego, ponieważ jego niezdolność do pracy powstała przed objęciem ubezpieczeniem chorobowym.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie, wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 roku oddalił odwołanie M. S..

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją ubezpieczony.

Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że w przypadku gdy utracił on zdolność do pracy w trakcie zatrudnienia w (...) sp. z o.o., to po ustaniu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę utracił prawo do zasiłku chorobowego, ponieważ prowadził działalność gospodarczą, stanowiącą tytuł do objęcia go dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, podczas gdy prawidłowa wykładnia powołanego przepisu prowadzi do wniosku, że w przypadku gdy niezdolność do pracy powstała

w czasie zatrudnienia i trwała nieprzerwanie po dniu rozwiązania stosunku pracy, to zasiłek chorobowy jest należny aż do wyczerpania okresu zasiłkowego. Dodatkowo apelujący zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że w wyniku niezdolności do pracy nie zachodziła u niego utrata zdolności zarobkowania, co w konsekwencji doprowadziło Sąd Rejonowy do błędnego wniosku, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 sierpnia do 28 października 2015 roku oraz o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów postępowania za obie instancje, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że zgodnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2001 roku (III AUa 324/01) nie narusza przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa pracownik, który zachorował w czasie zatrudnienia i jest nieprzerwanie niezdolny do pracy po dniu rozwiązania stosunku pracy, aż do wyczerpania okresu zasiłkowego przewidzianego w art. 8 ustawy i za cały ten okres ma prawo do zasiłku chorobowego, nawet gdy po dacie rozwiązania stosunku pracy podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu. Z tych względów, zdaniem apelującego, Sąd I instancji błędnie przyjął, że kontynuowanie przez niego działalności gospodarczej po rozwiązaniu stosunku pracy stanowi negatywną przesłankę przysługiwania zasiłku chorobowego, skoro po ustaniu zatrudnienia

w dniu 17 sierpnia 2015 roku był on nieprzerwanie niezdolny do pracy.

Dodatkowo apelujący podniósł, że błędna jest polemika Sądu Rejonowego zmierzająca do wykazania, że przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego byłoby w okolicznościach niniejszej sprawy sprzeczne z zasadą sprawiedliwości społecznej, w sytuacji, gdy spełnia on ustawowe przesłanki do otrzymania tego świadczenia. Nadto w ocenie odwołującego Sąd ten dokonał błędnej oceny, że na skutek choroby nie utracił on możliwości zarobkowych, albowiem w ramach prowadzonej działalności zatrudnia tylko jednego pracownika i przed rozpoczęciem niezdolności do pracy sam wykonywał czynności sprzątania obiektów. W tej sytuacji z pewnością utracił on część zarobków płynących z jego osobistej pracy, ponieważ trudno jest przyjąć, aby w czasie jego niezdolności do pracy jeden pracownik był w stanie wykonywać pracę za dwie osoby.

W konsekwencji powyższego, biorąc pod uwagę przywołane przez Sąd Rejonowy zasady sprawiedliwości społecznej, w ocenie apelującego należy mu się pewnego rodzaju rekompensata w postaci zasiłku chorobowego.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji, przyjmując je za własne oraz ich ocenę dokonaną przez ten Sąd. Z kolei zarzuty apelacji stanowią jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi zapatrywaniami Sadu Rejonowego i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych co do zasady nie znajdują zastosowania zasady współzycia społecznego (sprawiedliwości społecznej), a jak wynika z treści apelacji, skarżący zdaje się oczekiwać, że sporne świadczenie zostanie mu przyznane między innymi z uwagi na zasady sprawiedliwości społecznej. Powyższe wynika najprawdopodobniej z błędnego zrozumienia treści uzasadnienia Sądu I instancji, który – w ślad za poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu uchwały z dnia 12 września 2008 roku (I UZP 5/08, OSNP 2009/5-6/70) – stwierdził jedynie, że niedopuszczalna jest wykładnia przepisów prawa ubezpieczeń społecznych prowadząca ad absurdum, której rezultaty są racjonalnie bulwersujące, a ponadto sprzeczne z przepisami prawa, z zasadami sprawiedliwości, a nawet z poczuciem elementarnej przyzwoitości. W żadnym momencie nie stwierdził ten Sąd natomiast, aby zasady sprawiedliwości społecznej mogły same w sobie stać się jedyną podstawą przyznania prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych, przy braku spełnienia ustawowych przesłanek nabycia prawa do tegoż świadczenia.

Przechodząc do meritum sprawy należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 372), zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 121 ze zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

W myśl art. 11 ust. 1 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12.

Dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10 (ust. 2).

W niniejszej sprawie niesporne jest, że M. S. w okresie od 17 lutego 2015 roku do 17 sierpnia 2015 roku podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. w W.. Podobnie niesporne jest, że równoległe z powyższym zatrudnieniem apelujący prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą, z którego to tytułu nie podlegał jednak ubezpieczeniom społecznym oraz kontynuował prowadzenie tej działalności po ustaniu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w W., a do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tego tytułu zgłosił się dopiero z dniem 28 września 2015 roku.

W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze powyższe nie ulega wątpliwości, że po dniu rozwiązania stosunku pracy z (...) sp. z o.o. w W. skarżący kontynuował działalność zarobkową (pozarolniczą działalność gospodarczą), stanowiącą tytuł do objęcia go dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Tym samym zachodziła negatywna

przesłanka przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego określona w cytowanym powyżej przepisie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Należy przy tym zauważyć, że powyższa przesłanka jest przesłanką formalną, co oznacza, że dla jej ziszczenia się wystarczające jest samo tylko kontynuowanie działalności zarobkowej, bez względu na to, czy przynosiła ona faktyczne dochody, ewentualnie jak w sprawie niniejszej mniejsze dochody, w związku z nieświadczeniem pracy przez apelującego.

Zauważyć także należy, że prezentowany powyżej pogląd jest obecnie powszechnie akceptowany w doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych. Gwoli przykładowo przywołać tu można wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 9 stycznia 2012 roku (I UK 212/11, OSNP 2012/23-24/294), w którym wskazano, że kontynuowanie lub podjęcie działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, przy spełnieniu pozostałych negatywnych przesłanek

z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, powoduje utratę zasiłku chorobowego za cały okres tej działalności.

Podobnie Sąd Okręgowy w Ostrołęce w wyroku z dnia 9 grudnia 2013 roku (III Ua 6/13, LEX nr 1718792) wskazał, że z treści art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wynika, że jedną z przyczyn wyłączającą prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest kontynuowanie lub podjęcie działalności zarobkowej, ale tylko takiej działalności zarobkowej, która stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym. Nadmienić w tym miejscu należy, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej pierwotnie pozbawiał prawa do zasiłku chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuowała działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową. Natomiast po zmianie (od 1 lipca 2004 roku) przepis ten stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy, kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Na marginesie należy zauważyć, że przywołany przez skarżącego w apelacji wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2001 roku (III AUa 324/01, Biul.SAKa 2002/2/239) został wydany w innym stanie prawnym, a co a tym idzie pogląd w nim wyrażony nie miał istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej.

Reasumując należy wskazać, że z uwagi na ziszczenie się negatywnej przesłanki nabycia prawa do zasiłku chorobowego określonej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, M. S. w spornych okresach nie przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego, a co za tym idzie zaskarżony wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na mocy art. 385 k.p.c., oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.

Na mocy art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania M. S. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego, uznając że z uwagi na treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2001 roku (III AUa 324/01) rzeczywiście mógł on pozostawać w subiektywnie uzasadnionym przekonaniu o słuszności dochodzonych roszczeń.